

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „Event” zarejestrowany w Niemczech pod nr 39 548 073.6 dla usług z klas 35, 36, 42 i 43

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, z tego względu, że Izba Odwoławcza błędnie orzekła, że nie było podstaw do odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „eventer EVENT MANAGEMENT SYSTEMS”. Mając na uwadze podobieństwo tych znaków towarowych oraz podobieństwo usług objętych obydwoma znakami towarowymi istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku tych dwóch znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2011 r. — Bimbo przeciwko OHIM — Grupo Bimbo (GRUPO BIMBO)

(Sprawa T-357/11)

(2011/C 252/95)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bimbo, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Grupo Bimbo, SAB de CV (Meksyk, Meksyk)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 14 kwietnia 2011 r. zgodnie z art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na naruszenie art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia oraz odmowę rejestracji przedmiotowego graficznego znaku towarowego 5.025.598 „GRUPO BIMBO” — w całości w odniesieniu do wszystkich objętych zgłoszeniem towarów i usług
- posiłkowo, i jedynie w przypadku nieuwzględnienia poprzedniego żądania, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 14 kwietnia 2011 r. ze względu na naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Grupo Bimbo, S.A.B de C.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „GRUPO BIMBO” (zgłoszenie do rejestracji nr 5.025.598) dla towarów i usług z klas 5, 29, 30, 31, 32, 35 i 43.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański słowny znak towarowy „BIMBO” (nr 2689.432) dla towarów z klas 5, 29 i 30 oraz różne hiszpańskie graficzne znaki towarowe (nr 464.785, nr 2.244.562, nr 2.244.563 i nr 2.255.097), które zawierają element słowny „BIMBO” dla towarów i usług z klas 29, 30, 31, 32, 35 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylene decyzji będącej przedmiotem odwołania

Podniesione zarzuty: błędna wykładnia i zastosowanie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, iż po ustaleniu, że znaki towarowe „BIMBO”, na które powołano się w sprzeciwie, są znakami powszechnie znanymi na rynku hiszpańskim i że zgłoszony znak towarowy „GRUPO BIMBO” jest praktycznie identyczny ze tymi znakami, Izba Odwoławcza zezwoliła na częściową rejestrację tego znaku towarowego, z tego względu, iż wnosząca sprzeciw nie udowodniła, że nastąpiło czerpanie nienależnej korzyści z powszechnej znajomości lub odróżniającego charakteru jej znaków towarowych lub, że istniało zagrożenie dla tej powszechnej znajomości czy też charakteru odróżniającego.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-358/11)

(2011/C 252/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Marchini, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących aktów: decyzji wykonawczej C(2011) 2517 przyjętej przez Komisję Europejską w dniu 15 kwietnia 2011 r. o wyłączeniu finansowania przez Unię Europejską kosztów poniesionych przez Włochy w ramach Sekcji Gwarancji EFOGR dotyczących „Przechowywania publicznego — cukier” w roku finansowym 2006 (ryczałtowa korekta o 10 % w odniesieniu do kwoty 171 418,00 EUR), 2007 (ryczałtowa korekta o 10 % w odniesieniu do kwoty 182 006,00 EUR), 2008 (ryczałtowa korekta o 10 % w odniesieniu do kwoty 111 062,00 EUR), 2009 (ryczałtowa korekta o 10 % w odniesieniu do kwoty 34 547,00 EUR), „Wzrostu kosztów

przechowywania o 35 %” w roku finansowym 2006 (ryczałtowa korekta o 5 % w odniesieniu do kwoty 781 044,00), „Spóźnionych kontroli stanu zapasów”, uznanych w załączniku, o którym mowa w art. 1 tej decyzji za niezgodne z przepisami prawa UE; pisma Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, Dyrekcji J. Audyt wydatków na cele rolne Komisji Europejskiej nr ARES (2011) 2287 z dnia 3 stycznia 2011 r. i załączonego do niego pkt 2, w których przedstawiono ostateczne powody zajęcia stanowiska w następstwie sprawozdania organu pojednawczego w sprawie 10/IT/435 będących aktami, w oparciu o które została wydana powyższa decyzja; pisma Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, Dyrekcji J. Audyt wydatków na cele rolne Komisji Europejskiej nr ARES (2010) 57525 z dnia 3 lutego 2010 r. oraz załącznika do niego zawierającego powody wyłączenia finansowania, będących aktami, w oparciu o które została wydana powyższa decyzja;

— posiłkowo, uwzględnienie zarzutu niezgodności z prawem rozporządzenia (WE) nr 915/2006.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych (art. 296 TFUE, dawniej: art. 253 TWE) poprzez brak wystarczającej analizy ryczałtowej korekty wydatków „Wzrost kosztów przechowywania o 35 %” w roku finansowym 2006, 2007, 2008 i 2009.

Zdaniem rządu włoskiego, Komisja nie zbadała w sposób należyty dowodów przedstawionych przez A.g.e.a. [Agenzia per le erogazioni in agricoltura (agencja ds. płatności rolnych)] i wykazujących, że badanie rynku zostało przeprowadzone oraz że znane były przyczyny wzrostu cen za wynajem silosów, które wynikały właśnie z trudnej sytuacji jaka w 2005 r. panowała na rynku wynajmu przestrzeni w magazynowanie zapasów cukru.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych (art. 296 TFUE, dawniej: art. 253 TWE) pod kątem braku uzasadnienia w odniesieniu do ryczałtowej korekty wydatków „Wzrost kosztów przechowywania o 35 %” w roku finansowym 2006, 2007, 2008 i 2009.

Według tego zarzutu Komisja nie przedstawiła powodów, ze względu na które zaświadczenia urzędników Agea i taryfikator jednego z głównych przedsiębiorstw zajmujących się magazynowaniem nie zostały uznane za dokumenty dowodowe mogące wykazać, że ogół przedsiębiorstw cukrowniczych wniosł o podwyższenie cen w skali do 50 %.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia i błędnej interpretacji art. 8 rozporządzenia (WE) nr 884/2006 i załącznika I do tego rozporządzenia oraz art. 4 rozporządzenia (WE) nr 2148/96 w wersji zmienionej załącznikiem do rozporządzenia Komisji (WE) nr 915/2006 a także naruszenia zasady pewności prawa, zasady retroaktywności przepisów oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do ryczałtowej korekty o 5 % w roku finansowym 2006 za „Spóźnione kontrole stanu zapasów”.

Rząd włoski utrzymuje, iż Komisja naruszyła przepisy przejściowe zawarte w załączniku I do rozporządzenia nr 884/2006, pkt A/II/5. Ponieważ Agea przeprowadziła już wspomniane czynności w ramach kontroli wewnętrznych na podstawie przepisów krajowych i poinformowała o nich służby Komisji w trakcie inspekcji w maju 2007 r. poprzez przekazanie wszystkich rejestrów załadunku i rozładunku oraz protokołów przepisy przejściowe powinny były znaleźć zastosowanie z takim skutkiem, że nie powinna być nałożona kara na państwo włoskie, które z uwagi na obiektywne trudności organizacyjne w odniesieniu do koordynacji z Agecontrol miało prawo przekazać jedynie dokument mający charakter streszczenia w lutym 2007 r. Rząd włoski zarzuca naruszenie zasad: pewności prawa, zakazu retroaktywności przepisów, ochrony uzasadnionych oczekiwań a także zasady proporcjonalności z tego względu, iż natychmiastowe zastosowanie obowiązku sporządzenia wykazu zapasów w odniesieniu do czynności, które w chwili wejścia w życie ww. rozporządzeń w dniach 23 i 24 czerwca 2006 r. (a w szczególności załącznika do rozporządzenia nr 915/2006) i krótko przed zamknięciem rachunków dotyczących EFOGR za 2006 r. stanowi naruszenie powyższych zasad.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych (art. 296 TFUE, dawniej: art. 253 TWE) pod kątem braku uzasadnienia w odniesieniu do ryczałtowej korekty o 5 % w roku finansowym 2006 za „Spóźnione kontrole stanu zapasów”.

Zdaniem rządu włoskiego, Komisja nie uzasadniła w sposób należyty braku uwzględnienia propozycji organu pojednawczego, zgodnie z którą nowe przepisy dotyczące terminu na sporządzenie wykazu zapasów zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 915/2006 miały stosować się jedynie do przepływów cukru, które nastąpiły po wejściu w życie tych przepisów a nie ze skutkiem wstecznym do całego roku finansowego 2006, co skutkowało obniżeniem ryczałtowej korekty w stosunku odpowiadającym upływowi czasu (ok. 8 miesięcy).

- 5) Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem rozporządzenia nr 915/2006.

Rząd włoski podniósł zarzut niezgodności z prawem tego rozporządzenia w zakresie w jakim nałożyło ono obowiązek prowadzenia wykazu końcowych zapasów w roku finansowym 2004-5 (30 września 2005 r.), początkowych zapasów w roku finansowym 2005-6 (1 października 2005 r.) i końcowych zapasów w roku finansowym 2005-6 (30 września 2006 r.) w trakcie roku finansowego 2006 na zaledwie trzy miesiące przed nowym terminem sporządzenia wykazów. Zdaniem skarżącej, nakazanie w drodze rozporządzenia działań dotyczących faktów, które miały miejsce w przeszłości i już nie istnieją oraz następnie nałożenie sankcji za brak podjęcia takich działań mającej postać ryczałtowej korekty jest sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych (art. 296 TFUE, dawniej: art. 253 TWE) pod kątem braku uzasadnienia i braku przedstawienia dowodów.

Zdaniem rządu włoskiego, Komisja dopuściła się błędnej interpretacji okoliczności faktycznych zarządzając dokonanie ryczałtowej korekty w oparciu o błędne założenie DG AGRI, że Agea nie przeprowadziła kontroli wwozu i wywozu cukru oraz że „doszło do przepływu około 127 000 ton cukru (bez oficjalnego zbadania wagi)”. Ponadto rząd włoski zarzuca również brak przedstawienia dowodów w odniesieniu do okoliczności, że „nie przeprowadzono corocznej kontroli stanu zapasów [...] kiedy przystępowano do operacji magazynowania” oraz okoliczności, że „około 127 000 ton cukru zostało przenieszczonych (bez oficjalnego sprawdzenia wagi) między 30 września 2006 r. (dniem, do którego wykaz miał zostać sporządzony) a lutym 2007 r.”. W istocie, wobec dokumentów dowodowych przedstawionych przez Agea a mianowicie ksiąg zawierających informacje na temat liczb dotyczących przepływu i magazynowania cukru w odniesieniu do każdego depozytu, które przekazane zostały służbom Komisji, służby te nie mogą przyjąć przeciwnego stanowiska nie przedstawiając w tym względzie dowodów.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych (art. 296 TFUE, dawniej: art. 253 TWE) pod kątem braku uzasadnienia i braku przedstawienia dowodów w odniesieniu do podniesionego niebezpieczeństwa wyrządzenia Funduszowi szkody.

Zdaniem rządu włoskiego, decyzja obarczona jest brakiem uzasadnienia ze względu na pominięcie analizy praktycznego skutku kontroli przeprowadzonych przez Agea w odniesieniu do wwozu i wywozu cukru oraz jego miesięcznych zapasów.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2011 r. — Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-362/11)

(2011/C 252/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Stichting Greenpeace Nederland (Amsterdam, Niderlandy) i Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostra)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzja Komisji z dnia 6 maja 2011 r. narusza rozporządzenie (WE) 1049/2001 ⁽¹⁾
- stwierdzenie, że decyzja Komisji z dnia 6 maja 2011 r. narusza Konwencję z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz o dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, rozporządzenie (WE) 1049/2001 oraz rozporządzenie nr 1367/2006 ⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z 6 maja 2011 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argument

Strona skarżąca opiera uzasadnienie swej skargi na dwóch zarzutach.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust.1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ Komisja nie rozpatrzyła wniosku potwierdzającego strony skarżącej w przewidzianym terminie oraz nie podała szczegółowych powodów takiej decyzji.
- 2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła art. 4 Konwencji z Aarhus, art. 4 ust. 2 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, ponieważ nie uwzględniła, że:
  - powód odmowy jest niezgodny z Konwencją z Aarhus;
  - wnioskowane informacje stanowią informacje dotyczące emisji do środowiska oraz, że
  - za ujawnieniem wnioskowanych przez stronę skarżącą informacji przemawia nadrzędny interes publiczny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13)